

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Pavel Matějný**, bytem Na Šancích 203, Chotěbuz, zastoupený Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem, se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Havířova**, se sídlem Svornosti 2, Havířov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2013, č. j. 22 A 92/2013 – 14,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2013, č. j. 22 A 92/2013 – 14, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu města Havířov (dále jen „magistrát“) ze dne 6. 8. 2013, č. j. OVV1/65067/13/Vž, kterým bylo podle § 10 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) zákona č. 84/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o právu shromážděvacím“), zakázáno shromáždění oznámené stěžovatelem magistrátu, které se mělo konat dne 19. 10. 2013 od 14:00 hod. do 20:00 hod. v Havířově. Při podání žaloby stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků s poukazem na svoji nemajetnost.

Krajský soud usnesením ze dne 22. 8. 2013, č. j. 22 A 92/2013 - 14, rozhodl, že se stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznává. V odůvodnění usnesení uvedl, že lustrací ověřil, že stěžovatelův úpadek byl prohlášen v řízení vedeném Krajským soudem v Ostravě pod sp. zn. 34 INS 12617/2012. Je proto evidentní, že stěžovatel je osobou nemajetnou. Současně však krajský soud zjistil, že stěžovatel v krátké době (od 25. 7. 2013 do 12. 8. 2013) podal žaloby ve věci tří shromáždění, vesměs svolávaných stěžovatelem (věci jsou vedeny pod sp. zn. 22 A 86/2013, 22 A 87/2013 a 22 A 92/2013), přičemž v poslední z uvedených věcí je stěžovatel zastoupen advokátem na základě plné moci a v žalobě uvádí, že na svolávání shromáždění se nepodílí sám, spolupracuje nejméně s Janou Tvrudou. I v ostatních žalobách pak používá v závěru množné číslo („*Požadujeme zrušení zákazu.*“). Podle krajského soudu judikatura Nejvyššího správního soudu (konkrétně usnesení ze dne 20. 6. 2012,

č. j. 1 Ans 8/2012 – 43) akcentuje, že individuální osvobození od soudních poplatků je procesním institutem, jehož účelem je zejména ochrana účastníka ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Soud však musí zkoumat i další okolnosti, zejména zda stěžovatel dobrodinně osvobození od soudních poplatků nezneužívá k volnému a neomezenému vedení soudních sporů. Četnost sama sice nemusí ještě nutně svědčit o samoučelnosti stěžovatelových podání, ale existují-li i další okolnosti týkající se dané věci, může již svědčit v jeho neprospěch. Podle krajského soudu judikatura Nejvyššího správního soudu dospívá k závěru (viz rozsudek ze dne 6. 6. 2012, č. j. 2 Ans 6/2012 – 12, ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 – 184, a usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74), že osvobození od soudních poplatků nemá být institutem umožňujícím nemajetným osobám vést bezplatně spory podle své libosti, nýbrž zajistit, aby v případě, kdy nemají dostatek prostředků, jim tato skutečnost nebránila v účinné soudní ochraně za situace, kdy je na místě, aby soudní spor vedly, neboť jde o věc dotýkající se jejich životní sféry. Dále soudy ve správním soudnictví akcentovaly v případě neziskových právnických osob, že pokud právnická osoba uspořádá svou činnost vědomě tak, aby dlouhodobě setrvala bez dostatečných finančních prostředků, ačkoliv jejich vynakládání v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné, nelze takové právnické osobě dobrodinně osvobození od soudních poplatků přiznat. Konečně krajský soud odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 88/2012 – 20 a ze dne 20. 7. 2011 č. j. 1 As 52/2011 – 36, z nichž podle něho vyplývá, že povinnost základního materiálního zajištění při prosazování práv účastníků řízení nelze automaticky přesouvat na stát. Je věcí účastníka řízení, jakým způsobem si zorganizuje svůj model fungování tak, aby disponoval prostředky na svou činnost. Krajský soud dospěl k závěru, že výše citované rozsudky je možno aplikovat i na souzenou věc. I když stěžovatel je osobou nemajetnou, nelze pominout, že podle obsahu všech podaných žalob nevyvíjí činnost spočívající ve svolávání shromáždění sám, ale v součinnosti s dalšími osobami. Současně krajský soud zohlednil skutečnost, že předmět řízení (zákaz shromáždění) se nijak nedotýká životní sféry stěžovatele tak, že by ohrožoval jeho existenci nebo důstojné životní podmínky. Zákaz shromáždění nepředstavuje ani zásah do stěžovatelovy sféry majetkové. Stěžovatel se věnuje svolávání shromáždění jako své volnočasové činnosti (podobně jako svůj volný čas tráví jinou než výdělečnou činností zahrádkáři, myslivci, dobrovolní hasiči, amatérští sportovci, rybáři, modeláři atd.), aniž by měl na tuto aktivitu zajištěn dostatek finančních prostředků a spoléhá na stát. Podle krajského soudu nelze přehlížet ani to, že nemajetnost stěžovateli nezabránila ani v objednávce služeb advokáta k zastupování, což svědčí nejméně o tom, že disponuje prostředky k zaplacení těchto služeb. Krajský soud uzavřel, že po státu nelze spravedlivě požadovat, aby dotoval stěžovatelovy volnočasové aktivity. Tyto stěžovatel vyvíjí navíc v součinnosti s dalšími osobami, což vede krajský soud k závěru, že součinnost těchto osob je obdobná činnosti občanského sdružení či jiné neziskové právnické osoby. Stěžovatel tak podle krajského soudu nespĺňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků podle ust. § 36 odst. 3 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti zejména uvedl, že stěžovatelova povinnost doložit v řízení o žalobě majetkové poměry dalších osob, s nimiž spolupracuje, nevyplývá ze žádného právního předpisu. Poplatníkem soudního poplatku je stěžovatel, nikoli osoby, s nimiž spolupracuje. Krajský soud tak fakticky přenáší poplatkovou povinnost ze stěžovatele na osoby, s nimiž spolupracuje, aniž by těmto osobám přiznával v řízení jakákoli procesní práva. Podobně je bez významu, že stěžovatel jako právní laik v některé své předchozí žalobě použil množné číslo místo čísla jednotného. Stěžovatel vyslovil nesouhlas i se závěry krajského soudu ohledně četnosti svých žalob. Počet žalob je odvislý od množství nezákonných rozhodnutí a stěžovatel jejich podáváním pouze chrání své ústavně zaručené shromažďovací právo. Úvahy v napadeném usnesení jsou i v tomto případě mimo rámec zákonnosti a ústavnosti. Totéž se vztahuje i na další odstavec napadeného usnesení. Závěr

pokračování

krajského soudu připodobňující jeho politickou činnost k volnočasové aktivitě svědčí o nepochopení významu politické angažovanosti občana v jeho ústavněprávní dimenzi. Výdaj způsobený povinností zaplatit soudní poplatek si nezpůsobil stěžovatel sám, nýbrž vznikl až v důsledku nezákonného rozhodnutí o zákazu jeho shromáždění. Odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu o možnosti nepřiznat osvobození od soudních poplatků právníkům osobám je rovněž nemístný; stěžovatel je osobou fyzickou, nikoli právníkou. Skutečnost, že stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem, což mu krajský soud rovněž přičítel k tíži, je jednak irelevantní (krajskému soudu není známo a ani nezkoumal, za jakých podmínek jsou stěžovateli tyto služby poskytovány), jednak taková úvaha představuje zásah do stěžovatelova ústavně zakotveného práva na právní pomoc. Stěžovatel poukázal i na to, že krajský soud na něj aplikoval judikaturu vztahující se k žalobcům, kteří podávají stovky víceméně frivolních a nepřilíš relevantních žalob. Závěrem pak poukázal i na délku rozhodování před krajským soudem. Z uvedených důvodů navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena krajskému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Za situace, kdy předmětem přezkumu je usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o osvobození od soudních poplatků, by trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost znamenalo jen další řetězení téhož problému, vedlo by k popření cíle, jež účastník podáním žádosti sledoval a k popření smyslu řízení o kasační stížnosti, v němž má být přezkoumána zákonnost usnesení o neosvobození od soudního poplatku (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77, oba dostupné na www.nssoud.cz). Je třeba doplnit, že proti usnesení o neosvobození od soudních poplatků je kasační stížnost přípustná (srov. usnesení rozšířeného Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2014, č. j. 3 As 125/2012 – 44).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74 a ze dne 20. 6. 2012, č. j. 1 Ans 8/2012 – 43, a dále rozsudky ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 – 184, ze dne 20. 7. 2011 č. j. 1 As 52/2011 – 36, ze dne 6. 6. 2012, č. j. 2 Ans 6/2012 – 12, a ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 88/2012 – 20) dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro přiznání osvobození od soudních poplatků.

S ohledem na argumentaci obsaženou v napadeném usnesení je třeba především zdůraznit, že odkaz krajského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu je nepřipadný. V usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zabýval otázkou osvobození neziskových právníků osob od soudních poplatků, které vědomě uspořádaly svou činnost tak, aby dlouhodobě setrvaly bez dostatečných finančních prostředků, ačkoliv jejich vynakládání v souvislosti s vykonávanou činností je obvyklé a nezbytné. Osvobození od soudních poplatků právníků osob (občanských sdružení) pak byla posuzována i v rozsudcích ze dne 20. 7. 2011, č. j. 1 As 52/2011 – 36, a ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 88/2012 – 20. Rozsudkem ze dne 19. 8. 2010, č. j. 7 Ans 3/2009 – 184, Nejvyšší správní soud zrušil usnesení o zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků proto, že krajský

soud vycházel z nedostatečných podkladů. Usnesením ze dne 20. 6. 2012, č. j. 1 Ans 8/2012 – 43, Nejvyšší správní soud rozhodl o odnětí osvobození od soudních poplatků v řízení o ochraně před nečinností žalovaného spočívající v nevydání usnesení o odmítnutí práva nahlížet do spisu vedeného ve věci stěžovatele, který vede desítky sporů s veřejnou správou, jež nemají vztah k podstatným okolnostem stěžovatelovy životní sféry. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že „Z předložených listin je nepochybné, že v případě stěžovatele jde o nemajetnou osobu a jeho majetkové poměry v zásadě odůvodňují osvobození od soudních poplatků. Jak již však bylo uvedeno výše, soud při posuzování otázky, zda bude osvobození od soudních poplatků stěžovateli příznáno či nikoliv a v jaké míře, zohledňuje i další okolnosti. V daném případě nemohl zdejší soud pominout okolnost, která mu je známá z jeho vlastní úřední činnosti, a sice že stěžovatel v současné době vede s různými správními orgány řadu podobných sporů. V takovém případě je z hlediska posuzování žádosti o osvobození od soudních poplatků podstatné zkoumat, zda stěžovatel, u kterého jsou jinak objektivně dány důvody pro úplné osvobození od soudních poplatků, dobrodiní osvobození od soudních poplatků nezneužívá k volnému a nijak neomezenému vedení soudních sporů. (...) Četnost sporů sama o sobě ještě nemusí vypovídat o samoučelnosti stěžovatelových podání. Ve spojení s dalšími okolnostmi týkajícími se dané věci však může být relevantním ukazatelem svědčícím v jeho neprospěch (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 12. 8. 2010, č. j. 1 As 54/2010 – 29). Takovou další okolností v případě stěžovatele je jeho specifický procesní postup, ze kterého se jeví, že stěžovateli ve skutečnosti nejde o rychlé a efektivní meritorní vyřešení nebo přezkoumání jeho věci (zde vydání rozhodnutí ve věci ve smyslu § 65 s. ř. s.), ale právě o samotné vedení předmětného řízení či snad o „dobled“ nad činností orgánů veřejné moci, které v jeho věcech rozhodují.“ V posledním rozsudku, o který opírá své závěry krajský soud, ze dne 6. 6. 2012, č. j. 2 Ans 6/2012 – 12, se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž otázkou osvobození od soudních poplatků v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu stěžovatele, který vede desítky soudních řízení, které nemají vztah k podstatným okolnostem jeho životní sféry.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu neřeší identickou situaci, jaká byla v dané věci. Stěžovatel jako jediný svolavatel předmětného shromáždění není právnickou osobou, resp. občanským sdružením (spolkem), přičemž na základě obsahu správního a soudního spisu nelze dospět ani k závěru, že by vedl se správními orgány nepřiměřené množství sporů. Krajský soud sám zmiňuje pouze tři řízení, která vede stěžovatel u krajského soudu, a to navíc ve věcech shromažďovacího práva, které je garantováno Listinou základních práva svobod, podrobněji k tomu viz dále. To, že by stěžovatel vedl nepřiměřené množství takových sporů, nevyplývá ani z evidence Nejvyššího správního soudu. Podle ní je stěžovatel účastníkem pěti řízení, která vede rovněž ve věcech shromažďovacího práva. Správní a soudní spis, ze kterých vycházel krajský soud, ani evidence správního soudu, tedy neposkytují oporu pro závěr, že stěžovatel zneužívá dobrodiní osvobození od soudních poplatků k volnému a nijak neomezenému vedení soudních sporů, jak to má na mysli výše citovaná judikatura. Stejně tak z nich nelze dovozovat, že by snahou stěžovatele nebylo vyřešení předmětných sporů, ale pouze zpochybňování jednotlivých úkonů správních orgánů či soudů ve smyslu citované judikatury. Není proto možné dovodit uvedený důvod, pro který by bylo legitimní osvobození od soudních poplatků stěžovateli odeprít ve smyslu krajským soudem aplikované judikatury.

V dané věci nelze odhlédnout ani od toho, že předmětem soudního přezkumu u krajského soudu bylo rozhodnutí o zákazu shromáždění vydané podle ust. § 10 zákona o shromažďovacím právu, tedy zákona, jehož cílem je zajistit ochranu občanů při shromažďování, resp. využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek (§ 1 odst. 1 a 2). Právo na shromažďování, resp. právo na svobodu projevu, jsou přitom chráněny i normami vyšší právní síly.

pokračování

Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod je právo pokojně se shromažďovat zaručeno. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromažďovací právo, stejně jako právo sdružovací či petiční, je zvláštní formou svobody projevu. Jedná se tedy o základní právo účastníků shromáždění svobodně se sejit a na tomto shromáždění nerušeně projevit svůj názor, resp. seznámit se s názory ostatních a získat tak potřebné informace. Zákonodárce účel tohoto práva definuje tak, že jeho výkon slouží k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek.

Výše uvedené imperativy vyplývají i z mezinárodních dokumentů. Všeobecná deklarace lidských práv v čl. 20 odst. 1 zaručuje každému svobodu pokojného shromažďování a sdružování. Také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) v čl. 11 stanoví, že každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich. Výkon těchto práv nemůže být omezen s výjimkou těch omezení, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podobným způsobem zaručuje shromažďovací právo i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, který v čl. 21 uznává právo na pokojné shromažďování. Výkon tohoto práva nesmí být žádným způsobem omezován s výjimkami, jež stanoví zákon a jež jsou nutné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti nebo veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Konečně i Listina EU v čl. 12 odst. 1 zaručuje právo každého na svobodu pokojného shromažďování.

Význam shromažďovacího práva byl opakovaně akcentován i v soudní judikatuře. Z judikatury ESLP ke shromažďovacímu právu vyplývá, že toto právo a právo tímto způsobem vyjádřit názory představuje jednu z prvořadých hodnot demokratické společnosti. Radikální opatření preventivního rázu, kterými je potlačena svoboda shromažďování a projevu, ať se státním orgánům některé názory a slova mohou zdát jakkoli šokující a nepřijatelná, prokazují demokracii špatnou službu a často ji dokonce ohrožují; to však neplatí v případech podněcování k násilí nebo odmítání demokratických principů, včetně rovnosti všech lidí v důstojnosti. Svoboda projevu představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti a jednu z hlavních podmínek jejího rozvoje a rozvoje každého jednotlivce. Pro podporu výše uvedených názorů srv. rozsudky ESLP *Fuentes Bobo* proti Španělsku, *Handyside* proti Spojenému království, *Plattform „Ärzte für das Leben“* proti Rakousku, *Öllinger* proti Rakousku, *Bączkowski a další* proti Polsku. Je třeba zdůraznit, že citované dokumenty zaručují pouze právo shromažďovat se pokojně (viz např. rozsudek ESLP *Christians against Racism and Fascism* proti Spojenému království). V duchu výše uvedeného se ostatně nese i judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 1/01, a ze dne 18. 8. 2005, sp. zn. II. ÚS 459/04, usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2000, sp. zn. IV. ÚS 470/2000, nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. 5 As 49/2004, ze dne 4. 9. 2007, sp. zn. 5 As 26/2007, ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. 2 As 78/2006, ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. 8 As 51/2007, ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 2 As 17/2008, ze dne 31. 8. 2009, sp. zn. 8 As 7/2008, a ze dne 11. 3. 2011, sp. zn. 8 As 15/2011).

Výše uvedenými aspekty, jakož i dalšími relevantními skutečnostmi (např. zda stěžovatel hradil advokátovi jeho služby) se však krajský soud v napadeném usnesení nezabýval a zcela

nepřílehavě, na základě tří řízení vedených u krajského soudu, dospívá k závěru, že stěžovatel se věnuje svolávání shromáždění jako své volnočasové činnosti, kterou srovnává s činností zahrádkářů, myslivců, dobrovolných hasičů, amatérských sportovců, rybářů, modelářů atd. Porovnávat výše uvedenou volnočasovou činnost s (politickým) právem na shromažďování, jehož charakter a význam byl popsán výše, podle Nejvyššího správního soudu nelze. Jeho povaha se od těchto aktivit zásadním způsobem odlišuje. Smyslem tohoto práva totiž primárně není zábava či zájmová činnost. Toto právo slouží k zajištění svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek, tedy představuje jeden z nejdůležitějších základů demokratické společnosti a jednu z hlavních podmínek jejího rozvoje a rozvoje každého jednotlivce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu navíc nelze při posuzování stěžovatelovy žádosti o osvobození od soudních poplatků v řízení, jehož předmětem byl přezkum správního rozhodnutí o zákazu shromáždění vydaný podle ust. § 10 zákona o shromažďovacím právu, mechanicky aplikovat judikaturu vztahující se k osvobození od soudních poplatků občanských sdružení nebo osob opakovaně a samoučelně podávajících žaloby ve věcech, jež nemají vztah k podstatným okolnostem jejich životní sféry.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku.

O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatel v průběhu řízení před Nejvyšším správním soudem požádal i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti z důvodu obavy, že by krajský soud mohl zastavit řízení pro nezaplacení soudního poplatku stěžovatelem. Nutnost rozhodovat o předmětném návrhu by byla dána jen tehdy, pokud by existovalo riziko, že krajský soud zastaví řízení pro nezaplacení soudního poplatku, což v daném případě splněno není s ohledem na skutečnost, že krajský soud předložil soudní a správní spis Nejvyššímu správnímu soudu. Proto o návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodl. Ostatně rozhodování o přiznání, či nepřiznání odkladného účinku by vedlo pouze k dalšímu prodlužování řízení, které bylo po delší dobu přerušeno z důvodu řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2014

JUDr. Eliška Cihlářová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Suchánková